KNIHOLAPKY.
drzé nakladatelství

Deník (ne)osvíceného magora

Jari Jírek · ukázka z knihy

Není problém umřít.
Problém je neumřít mladý.

Pondělí

Přijdu domů a byt je prázdný jak stará krabice od bot. Hodím klíče do misky. Ozve se to známé kovové cinknutí, které pokaždé zní, jako by mi připomínalo, že jsem tu zas sám.

Okno jsem nechal ráno pootevřené. Dovnitř se tlačí první pořádný jarní vzduch. Trochu vlhký, trochu zemitý. Chvíli u něj stojím ještě v bundě a dívám se na střechy. Člověk by skoro řekl, že se svět po zimě zase nadechl. Otevřu si pivo.

Ruce vědí, co mají dělat. Bunda na háček. Boty pod botník. Sklenice z poličky. Hlava je někde jinde. Vytáhnu mobil. Ještě než se rozsvítí obrazovka, vím, co tam bude. Nic. Žádná zpráva od Báry. Samozřejmě. Položím telefon displejem dolů na stůl.

Zase se na pár dní propadla. To Bára umí – zmizí do malování, vypne telefon a svět kolem ní přestane existovat. Pak se objeví, jako by si jen odskočila pro nové barvy.

Dřív to bývalo jiné. Stačilo, aby zavibroval. Magore, pojď ven. Magore, koupila jsem šest barev, který vůbec nepotřebuju. Kde jsi? Teď už nezvoní. Jen já občas kontroluju, jestli si to náhodou nerozmyslela.

„Zase koukáš do toho černýho obdélníku," ozve se shora.

Boris sedí v rohu u stropu. Osm nohou složených pod sebou. Klidný. Trpělivý.

„Nevolala," řekne.

„Vím."

„A stejně koukáš."

Neodpovím. Některé debaty s Borisem se nedají vyhrát.

Otevřu lednici. Týden stará sekaná, která už dávno není jídlo. Půlka okurek, co vypadají, jako by mě prosily, ať je nechám být. Jogurt s prošlým datem, který tam stojí tak dlouho, že jsem si na něj zvykl jako na nájemníka. Ale piva je tam dost.

„Michelinská restaurace," poznamená Boris.

„Mlč."

„Jen hodnotím."

Naliju si a sednu si k oknu. Nebe má šedofialovou barvu pozdního jara. Světlo se drží déle, než by mělo. V parku pod panelákem sedí pár lidí na lavičkách – jaro je vytáhlo ven a oni tam teď jen sedí. A ono to stačí. Dívám se na jediné rozsvícené okno v paneláku naproti. Někdo tam ještě bojuje s dneškem. Nebo se bojí usnout.

Bára se taky bála usnout. Tvrdila, že je škoda prospat tolik života. Jednou jsme seděli v bistru a já se podíval do její tašky.

„Kolik máš těch hranolek?“

„Dvoje.“

Podíval jsem se znovu.

„Báro.“

„No dobře. Pět.“

„Pět porcí hranolek?“

Pokrčila rameny.

„Nikdy nevíš, koho potkáš.“

Pak se rozesmála tím svým nakažlivým smíchem a lidi od vedlejšího stolu se otočili. Já dělal, že mě to obtěžuje. Neobtěžovalo.

„Třetí kontrola za hodinu,“ ozve se Boris.

„Drž hubu.“

„Jen sbírám statistická data.“

Zdola se donese smích, někdo pustí hudbu, někdo zabouchne okno. Jaro vytahuje lidi ven a vrací je zpátky do bytů o něco méně schoulené. Já dneska šel z práce rovnou domů. Říkal jsem si, že je hezky. Jen jsem nenašel důvod zpomalit.

„Mohl bys jít ven,“ řekne Boris.

„Ty nejdeš taky.“

„Já jsem pavouk.“

„A?“

„Mám alibi.“

Usměju se. Jen trochu.

Dopiju sklenici. Venku je už úplná tma. Jarní vzduch pořád proudí dovnitř, o něco chladnější než před hodinou. Sáhnu po mobilu ještě jednou. Nic. Samozřejmě. Položím ho zpátky na stůl.

„Magore?“

„Co.“

„Myslíš, že se ještě ozve?“

Podívám se do rozsvíceného okna naproti. V tu chvíli někdo zatáhne závěsy.

„Nevím,“ řeknu.

A tentokrát to není filozofie.

Úterý

Na kuchyňské lince leží její náušnice. Stříbrný půlměsíc. Bára ji tam nechala před třemi týdny. Pokaždé ji vidím. Pokaždé ji neuklidím. Nevím proč. Možná proto, že kdyby tam nebyla, musel bych si přiznat, že tu není ani ona.

„Depresivní úterý," ozve se shora.

Boris sedí ve svém rohu u stropu s výrazem účetního dva týdny před důchodem.

„Každé úterý je depresivní."

„Tohle je speciální edice."

Neodpovím.

Uvařím si kávu a postavím se k oknu. Venku prší. Takový ten déšť, který člověka nepromočí hned, ale dostane se všude. Do bot. Pod límec. Bára jednou řekla, že většina lidí chodí po městě, jako by se omlouvali, že zabírají místo.

Podívám se zpátky na linku. Vezmu náušnici do ruky. Je lehká. Chladná. Otevřu šuplík. Chvíli stojím. Pak ho zase zavřu a položím náušnici zpátky na stejné místo.

„Už potřetí tento týden," poznamená Boris.

„Co?"

„Chceš ji uklidit a neuděláš to."

Pokrčím rameny.

„Některé věci člověk neuklízí."

„A co s nimi dělá?"

Dívám se na půlměsíc na bílé kuchyňské lince.

„Asi kolem nich začne chodit opatrněji."

Boris chvíli mlčí.

„To je překvapivě rozumné."

Když se odpoledne vracím z práce, správcová Kratochvílová klečí u schodů. Kýbl. Hadr. Výraz člověka, který už dávno přestal věřit na dobré konce.

Jsem myšlenkami jinde. Projdu kolem bez pozdravu.

To jsem neměl dělat.

Mokrý hadr mi přistane mezi lopatkami tak prudce, že málem skončím na zábradlí.

Otočím se.

Paní Kratochvílová stojí nade mnou.

Dívá se na mě.

Nic neříká.

Jen vrčí.

Normálně vrčí.

„Dobrý den, paní Kratochvílová," řeknu opatrně. „Ani jsem si vás nevšiml."

Další zavrčení.

Hodí hadr zpátky do kýble.

Vyběhnu schody po dvou. Doma za sebou zamknu. Opřu se o dveře. Košile mě studí na zádech.

„Jak bylo v práci?“ zeptá se Boris.

„Dostal jsem hadrem.“

Chvíli je ticho.

„Doslova nebo metaforicky?“

„Doslova.“

„To je novinka,“ řekne Boris. „Většinou je to jen metaforické.“

Převléknu se a otevřu lednici. Pivo tam pořád je. Naštěstí některé vztahy vydrží.

Naliju si sklenici a sednu si k oknu. Déšť nepřestal. Jen trochu změnil rytmus.

Podívám se ke kuchyňské lince.

Náušnice tam pořád leží.

Malý stříbrný půlměsíc.

„Počítáš to?“ zeptám se.

„Co?“

„Kolikrát se na ni podívám.“

„Samozřejmě.“

„Kolikrát?“

„Šestkrát.“

Napiju se.

„A?“

Boris se pohne o pár centimetrů po stropě.

„Nic.“

„Tak proč to počítáš?“

„Protože někdo musí hlídat příliv a odliv.“

Dívám se na něj.

„To nedává smysl.“

„Láska taky moc nedává,“ řekne. „A stejně se jí lidi nevzdávají.“

Venku prší. V bytě je ticho. Na kuchyňské lince leží stříbrná náušnice.

Podívám se na ni ještě jednou. Nevstanu. Neuklidím ji. Jen kolem ní zítra zase půjdu o trochu opatrněji.

„Sedmkrát,“ ozve se Boris tiše.

„Borisi?“

„Co.“

„Jdi do háje.“

Chvíli je ticho.

„Nemůžu,“ řekne nakonec. „Mám tady nájem.“

Tentokrát se usměju doopravdy.

Celou knihu najdeš na

kniholapky.cz